

Nyårslek

Kortfilmsmanus
av Stefan Stenudd
1995

Premiär 1996
Regi: Hans Fabian Wullenweber
Danmark

Nyårslek

Roller:

Thomas

Cirka 10 år, spensligt byggd, pigg, leker prins av blodet

Margrethe, servitris

23 år, attraktiv, rund i formerna, livfull och rejäl

Privin

Ungkarl, 35 år, burdus i sättet, skojfrisk, dominerande

Sylvie, Thomas mor

Också 35 år, behärskad i sättet men ömsint, ensamstående

Nyårslek

1. Int: hotellets festlokal, om aftonen.

Thomas sitter hopkrupen på en serveringsvagns nedre hylla. En duk hänger ner på alla sidor och döljer omgivningen. Ljuset som tränger genom den är varmt, mjukt och inte särskilt starkt — det spelar under vagnens färd hit och dit i ganska hög fart. Folklivsmyller hörs, likaså dansmusik. Svagt i bakgrunden, nästan ohörbart, klappar hästhovar. Vagnen skakar, svänger, skramlar — ändå är Thomas avspänd i sin hopkrupna ställning.

THOMAS: (reciterar, som om det är en text han memorerat)

— Kortegen drog fram i sporrsträck, konungens täckta vagn knirrade och skakade. De for fram över den franska landsbygden, mitt i natten, under tystnad. Dauphin tittade upp på sin far kungen, som var blek och samlad. Drottningen också. Utanför vagnens fördragna fönster susade landskapet förbi, men allt de såg var ljus och skuggor, som hastigt kom och försvann. De hörde hästarnas hovar slå skarpt mot stenläggningen i städerna, och mjukt på landsvägarna mellan dem. Mil efter mil, på väg mot antingen räddning eller katastrof.

— Dauphins hjärta klapprade i bröstet, precis som hästhovarna. Han knep ihop munnen för att inte börja flämta och på så sätt avslöja sin oro för kungen och drottningen. I synnerhet drottningen, den skygga varelsen, mådde bäst av att inte se hans oro. Det skulle hon inte behöva göra. Hon skulle inte ana att han också var rädd. För hennes skull slog han det ifrån sig - för hennes skull var han inte rädd.

Duken lyfts plötsligt, Margrethe hukar sig och tittar in.

MARGRETHE:

— Tittut på dig, Thomas! Vad är det du sitter och mumlar om, därinne?

THOMAS:

— Dauphin.

MARGRETHE:

— Vad då sa du? 'Å fan'? Sitter du och svär där inne - inte åt mig i alla fall, väl?

THOMAS:

— Dauphin, kronprinsen. På flykt undan pöbeln i en täckt vagn. Han är inte rädd, hur det än kommer att gå.

Nyårslek

MARGRETHE: (nyper honom i näsan)

— Din tok.

Färden fortsätter, nu lyfter Thomas duken och kikar ut på förbipasserande ben, bord, stolar i hotellets folkfyllda festsal. Människorna är festklädda, skrattar, skålar, dansar. Salen är dekorerad med girlander, levande ljus på borden. Orkestern spelar vid dansgolvet, på ett hurtigt och samtidigt sömnigt sätt. Ibland slår vagnen emot något, ibland svänger den, och Thomas får hålla i sig.

Han ser på Margrethes ben, som raskt marscherar fram. Hon har svart klänning som slutar ovanför knäna och ett vitt förkläde. Benens kraftfulla rörelser fångar Thomas blick.

Vagnen stannar så plötsligt att Thomas nästan halkar av. Duken åker upp på motsatta sidan om Margrethe och Privin tittar in — ser Margrethes bara ben och Thomas som blickar på dem.

PRIVIN:

— Jaså, här har du bänkat dig, din lille rackare. Ja, utsikten är inte att klaga på.

Han daskar till Thomas över skallen med ett leende, men det syns på Thomas att smälten sved. Han börjar kravla sig ut.

PRIVIN:

— Där kan du inte sitta när klockan slår tolv. Då missar du ju alltihop. Upp på benen, pojk. Har du fått något att dricka?

MARGRETHE:

— Vad ska han med sprit till, han yrar ju ändå.

Thomas sträcker på sig, ungefär som om han legat och sovit. Hans mor Sylvie står bredvid Privin, båda med vinglas i hand och upprymdhet i sinnelaget.

SYLVIE:

— Ja, fantasi har han då alltid haft, Thomas. Ibland skenar den iväg med honom alldeles. Du skulle bara veta, Privin, allt vad han kan få för sig. Det tar aldrig slut.

Hon klappar honom lätt på kinden, men Thomas märker det knappt.

Nyårslek

PRIVIN:

— Det är som det ska vara i den åldern, kära Sylvie.

(till Margrethe)

— Det måste väl ändå vara trist för lilla fröken att behöva arbeta på själva nyårsaf-ton, är det inte? Skulle hon inte vilja kasta förklädet och roa sig som alla andra? En svängom? Lite galej?

SYLVIE: (till Thomas)

— Vad har du gjort av flugan?

Thomas tar fram den ur byxfickan. Det är en färdigknuten fluga, att fästa direkt under kragen.

SYLVIE:

— Ska du inte ha den på, nu när du för en gångs skull är uppklädd som en riktig liten gentleman? Visa farbror Privin att du kan vara precis lika stilig som han.

Hon sneglar på Privin, som i stunden bara har ögon för Margrethe. Sylvie sätter flugan på plats, rättar till hans frisyra och hållning.

PRIVIN: (till Thomas)

— Se där, nu blev du allt en riktig karl. Kläderna gör mannen. Så stiliga som vi är, du och jag, kommer vi att ge varenda kvinna härinnen hjärtklappning — tror du inte det? Visst gör vi det, vi är ju alldeles oemotståndliga! Vänta, du måste ha en sådan här också.

Privin tar fram en cigarr ur fickan och trycker in den i Thomas gap. Thomas bröstar upp sig och puffar på den otända cigarren.

PRIVIN: (skrockande)

— Så ska det se ut. Stora karlen.

SYLVIE: (muntert)

— Men Privin, din tok. Han kommer ju bara att må illa.

PRIVIN: (tänder en cigarr åt sig själv)

— Inte om han inte sätter fyr på den. Och det har du väl ingen tanke på att göra, Thomas? Så dum är väl inte du?

Nyårslek

Thomas skakar glatt på huvudet, samtidigt som han tydligt puffar på cigarren.

PRIVIN: (till Sylvie)

— Där ser du.

SYLVIE: (kärleksfullt till Privin)

— Ja, se karlar. Ni är lika tokiga båda två.

Thomas spatserar iväg, med en pompös kroppshållning och händerna i fickorna.

2. Int: korridor på hotellet, senare om aftonen.

Thomas spatserar i en hotellkorridor och rycker på måfå, utan att riktigt tänka på det, i dörrhandtagen till hotellrummen för att se om någon dörr är olåst. Flugan har han åter tagit av sig och skjortan har delvis hasat upp ovanför byxlinningen, men cigarren har han ännu i munnen och puffar lite på. Skorna har han också tagit av sig någonstans. Frisyren är inte så ordnad längre. Musik och stöj hörs svagt långt i bakgrunden.

THOMAS: (mumlande)

— Kungen har somnat och sjunkit ihop på sin plats, drottningen tittar tomt rakt fram. Det är bara dauphin som lägger märke till att ekipaget gjort halt, och att bistra män dryftar med kusken utanför. Dauphin kan inte höra vad de säger till varandra, men kusken är nervös och männen som talar med honom är barska. Ska han väcka sin far, kungen?

Han får syn på en dörr där ”Do not disturb”-skylten hängts upp på handtaget och skrider fram till den. Han granskar skylten och tar loss den. Sedan trär han dess rem över huvudet, så att den hamnar på hans bröst.

Plötsligt skjuts dörren upp och knuffar omkull honom.

PRIVIN: (ryter inifrån rummet)

— Så tusan heller! Kom tillbaka!

Dörren skymmer allt, men ett lätt tumult hörs och sedan slår dörren hårt igen. Thomas stirrar på den, medan han hämtar sig.

Nyårslek

Försiktigt reser han sig och öppnar sakta dörren — bara en liten aning. Han kikar in. Det första han ser är serveringsvagnen mitt på golvet. Bredvid den står Margrethe, vänd mot Thomas men utan att se honom. Hon fåktar med armarna och kämpar mot Privin, som gripit henne bakifrån och håller emot. Båda flämtar och grymtar snarligt, om än med olika känslor. Privin blundar. Fast de kämpar är det inte brutalt, mera som när ett motspänstigt barn ska hållas på plats i tandläkarstolen.

PRIVIN:

— Kan du då sluta att fåna dig! Det är väl för i helvete inget att bli så hysterisk för! Stilla, människa! Hejda sig!

Margrethe får syn på Thomas och stannar till med en överraskad min.

PRIVIN:

— Äntligen! Ska vi ta och bli folk nu?

Han skyndar sig att kavla upp hennes klänning ända till armhålorna och tar stadigt tag i hennes bröst.

PRIVIN: (med en njutningsfull suck)

— Så ska det vara.

Margrethe stirrar på Thomas och han stirrar tillbaka. Privin tar ett rejält tag i hennes trosor och sliter ned dem på låren, skyndar sig därefter att trycka handen över hennes sköte. Då vaknar Margrethe till och börjar åter kämpa emot. Serveringsvagnen sparkas till så att den välter.

Thomas skjuter sakta igen dörren. Han står kvar en stund och pillar tankfullt på dörrhandtaget, som om han velade mellan att öppna dörren på nytt eller släppa den och gå sin väg.

3. Int: hotellets festlokal.

Thomas vandrar in i trängseln och stojet i festlokalen. Han är nära att trampas ned av gladlynta vuxna, som inte alls lägger märke till honom. Han hittar sin mor, som med glas i hand sitter i en vacker karmstol och drömmande, vemodigt betraktar festligheterna. Hon är en smula berusad.

Nyårslek

SYLVIE: (disträ)

— Jaså, där är du äntligen. Jag trodde nästan att du hade somnat i något hörn. Klockan är snart tolv, vet du.

THOMAS: (tankfullt, undrande)

— De slåss.

SYLVIE:

— Som du ser ut, pojk. Skjortan på ända, inga skor på fötterna. Flugan, har du tappat den? Och den där cigarren, har du gått och sugit på den hela tiden? Och vad ska det här föreställa?

Hon pekar på ”Do not disturb”-skylten på Thomas bröst.

THOMAS:

— De slåss.

SYLVIE:

— Vilka är det som slåss, säger du?

THOMAS:

— Farbror Privin och hon som serverar, hon som körde runt med mig. Där borta, i ett av rummen.

SYLVIE:

— Slåss de? Det kan du inte mena. Privin? Inte!

THOMAS:

— Jovisst! Brottas. Han håller i henne och drar i kläderna och så stönar och stånkar de båda två.

Sylvie retirerar i sinnet och får ett stramt drag över ansiktet. Hon är tyst en stund, Thomas väntar på hennes svar.

SYLVIE: (plågat)

— Nej, Thomas. De slåss inte. Det är liksom på lek. Vuxna gör så ibland. Då ska du bara lämna dem ifred.

Nyårslek

THOMAS: (smått tvivlande)

— Bara på lek?

SYLVIE: (kramar om Thomas och klappar honom på huvud och rygg, alltmer ömt, alltmer intimt, kysser hans kinder)

— Det verkar kanske konstigt nu, Thomas, men när du blir äldre kommer du att förstå. Då kommer du också att vilja leka den leken. Jag förstår att det ser tokigt ut, kanske också brutalt. Men det är inte så, Thomas. Det är vackert, det kan vara något väldigt fint mellan två människor som tycker om varandra. Om de verkligen tycker om varandra...

Hon blir alltmer sorgsen. Thomas slingrar sig försiktigt ur hennes famntag, och genast då han kommit loss verkar hon glömma bort honom, sjunker tillbaka i karmstolen, tittar drömmande åt annat håll.

4. Int: korridor på hotellet, och i hotellrummet.

Thomas skrider sakta fram längs korridoren, så tätt inpå väggen att han nästan stryker emot den. Framme vid Privins rumsdörr stannar han och tvekar en stund, innan han försiktigt öppnar dörren en aning och kikar in.

På golvet intill den välta serveringsvagnen ligger Margrethe med Privin ovanpå sig, bland fallna glas och flaskor från vagnen. Det är blött och taklampans ljus blänker i glasskärvor på heltäckningsmattan. Privin har kavlat ner byxor och kalsonger så att den guppande rumpen är blottad. Margrethe är alldeles passiv, liksom uttråkad, och tittar bort som om hon låtsas vara någon annanstans. Privin svettas ymnigt.

Thomas stirrar på dem och skjuter sakta upp dörren ytterligare. Han rullar cigarren i munnen, verkar tugga så smått på den och pustar alltmer tydligt på den med djupa in- och utandningar. Han sluter handen om cigarren och skruvar den runt, varv på varv.

Ju mer han tittar, desto mer verkar han fångad av synen. Dörren står snart alldeles vidöppen och Thomas raklång, som en staty, mitt i öppningen.

Privin grymtar där han kämpar, mer och mer irriterat, otåligt. Han kan inte sluta före utlösningen, men kämpar och kämpar utan att nå den.

PRIVIN:

— Fan... fan... För i helvete..!

Nyårslek

Thomas puffar allt tydligare på cigarren. Handen släpper sakta taget om cigarren, fingrarna glider över läpparna, ner på halsen och innanför kragen, som om den kliade. Han kommer åt remmen till ”Do not disturb”-skylten och trär den sakta över huvudet, släpper ner skylten på golvet.

PRIVIN: (grymtande)

— Nu jävlar... snart! Nu snart!

Thomas trär stilla av sig strumporna och vickar lite med de bara tårna i den heltäckande mattan. Sedan stiger han fram mot paret på golvet. Någon meter ifrån dem tar han sats och kastar sig rakt över Privin.

THOMAS: (högt och hastigt)

— Jag vill vara med!

Nu skriker Margrethe gällt till, och Privin närmast brölar.

PRIVIN:

— Vad i helvete är det som händer!

THOMAS:

— Jag vill också leka!

Han griper fatt i dem båda, så gott han förmår, och studsar med hela kroppen emot dem. Privin skakar på sig och sträcker upp huvudet, men kommer inte loss. Margrethe börjar kämpa på nytt och försöker passa på att glida undan, men nu är det Thomas som får ett grepp om hennes nacke. Det är en röra av kroppar och lemmar.

PRIVIN:

— Thomas, är det du? Vad gör du här!

Han försöker vrida huvudet för att kunna se Thomas, men lyckas inte riktigt.

THOMAS:

— Jag är med, vi leker tillsammans.

PRIVIN:

— Så fan att vi gör! Det här är ingen lek! Undan med dig, Thomas! Far åt helvete!

Nyårslek

Privin försöker frenetiskt skaka honom av sig. Thomas släpper inte, utan försöker få allt bättre tag om dem. Han fortsätter att frenetiskt studsa med kroppen mot dem. Privin lyckas inte skaka honom av sig. Och Margrethe kämpar med Thomas grepp om hennes nacke. Bäst som Privin far med armarna träffar armbågen Thomas hårt på hakan, så att cigarren bits av och stumpen trillar ner på golvet.

Det är en rejäl smäll, men Thomas skakar den av sig och börjar sprattla ännu värre. Han guppar på dem och slår vilt med båda nävarna, som träffar Privin men också då och då Margrethe.

Privin lyckas vrida sig loss och slår tillbaka, men han är varken träffsäker eller riktigt kraftfull. Dessutom har Margrethe samtidigt lyckats göra sina armar fria, och börjar slå på Privin.

THOMAS:

— Vi slåss inte... Det är en lek... en lek... en lek...

Samtidigt sliter han i Privins kläder och slår honom överallt. Privin gör detsamma med honom, likaså Margrethe med Privin. Thomas skjorta brister, näsan blöder och han visar tänderna, morrar.

Rätt vad det är trillar Privin loss från hopen och ner i glassplittret och porslinet från serveringsvagnen. Han skriker till av smärta. Thomas hänler triumferande och fortsätter att slå mot honom. Privin far upp på fötter och skrapar bort glassplittret från ryggen. Det är blod på handen, han vet inte varifrån.

PRIVIN:

— Nu får det vara slut, en gång för alla!

Han får fatt i en bordslampa och höjer den över huvudet så bestämt att elsladden går av. Thomas höjer huvudet och upptäcker att Privin ställt sig upp. Privin ska precis till att drämma lampan i Thomas blottade ansikte.

SYLVIE: (gällt)

— Privin! Vad tar du dig till?

Hon står i dörröppningen. Margrethe och Thomas hejdar sig och stirrar på henne. Detsamma gör Privin, alltjämt med lampan i högsta hugg och raseri i sitt ansiktsuttryck. När han inte omedelbart sänker lampan skyndar Sylvie fram för att hejda honom. Privin vänder sig reflexmässigt om och drämmer till med lampan i Sylvies huvud. Hon står ett ögonblick som fastfrusen, och allt är stilla, tyst i rummet. Sedan faller hon blödande omkull på golvet.

Nyårslek

Privin håller fortfarande hårt i lampans sockel och följer snopet hennes fall med blicken.

PRIVIN: (förbryllat)

— Vad hände? Vad har jag gjort?

Thomas gör en ansats att resa sig och skynda fram till sin mor. Privin sjunker ner på knä bredvid henne, lampan i hand och byxorna alltjämt vid fotknölna.

PRIVIN:

— Sylvie! Det var inte meningen, det förstår du väl? Hur mår du? Det var en olyckshändelse, jag... snubblade.

Han tittar till hennes sår, får fram en näsduk ur byxfickan placerar den över såret. Thomas blir lugnad och vänder tillbaka till Margrethe.

Margrethe och Thomas kravlar den korta biten till sängens gavel och tar stöd mot den, som mot en soffrygg. Margrethe håller ömt om Thomas bröst och kind bakifrån, en smula som livräddares transportgrepp om en drucknande. Thomas ligger på rygg, delvis ovanpå henne, och smeker med handen hennes nakna mage, lår och sköte — ömsint, utan att tänka på det. De tittar båda på Sylvie, som inte är avtuppad men inte heller riktigt vid medvetande. Privin vårdar henne ömt och ångerfullt.

Thomas slappnar av där han ligger, självsäkerheten växer i hans ansiktsuttryck. Den lilla stump av cigarren som han haft dold i munnen sedan cigarren bröts av, för han fram mellan sina tänder och spottar ut.

5. Int: Thomas sovrum på hotellet, om natten.

Thomas är ensam på sitt hotellrum. Han står vid fönstret och betraktar sin spegelbild i rutan. Utanför är det nattsvart. Thomas har bar överkropp och pösiga pyjamasbyxor. Han granskar sina omplåstrade sår på ansiktet, överkroppen och händerna. I rummet råder fullständig tystnad och bara någon enstaka liten lampa är tänd.

Nyårslek

THOMAS:

— Folkhopen har slitit ut kungen och den stackars drottningen ur vagnen. Han är fortfarande sömndrucken, förstår inte vad som händer — vill inte förstå. Drottningen gråter, hon vill så gärna dölja det men hennes hjärta är nära att brista. Hopen skrävar och hånar dem. ”Till giljotinen med dem, allihop!” ropar de. ”Giljotinen!”

(Thomas upptäcker sin erektion, som putar ut på pyjamasbyxorna. Hans händer närmar sig, liksom vilset, men stannar utan att beröra den)

— Dauphin är det ingen som har lagt hand på. Han stiger själv ned från vagnen och fram till hopen, ser stint på dem utan att så mycket som blinka.

(Thomas betraktar åter sin spegelbild)

— Med myndig stämma tar dauphin till orda: ”Ni må störta kungadömet, fångsla både konungen och drottningen, ni må riva Bastiljen och storma palatset — men här”, säger han, ”här står en prins av blodet!”

Utanför fönstret brakar nyårsfyrverkeriet igång, och Thomas betraktar det med ett se-gervisst leende på läpparna. Händerna kupar sig om hans erektion, oklart om det är för att dölja den eller krama den.

THOMAS: (blundar)

— ... av blodet.

Slut